

Arrest

nr. 195 118 van 16 november 2017
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 18 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 20 juni 2014 toe op Belgisch grondgebied en diende op 7 oktober 2014 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 31 maart 2015 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 3 april 2015 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.4. Verzoeker diende op 28 juli 2016 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De commissaris-generaal trof op 8 maart 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 14 juni 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Verzoeker werd hiervan op 15 juni 2017 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : J.(...)

voornaam: M.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Onbepaald

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 9 maart 2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

"Betrokkene beweert tijdens zijn interview bij DVZ medische problemen te hebben. Hij brengt echter geen concrete elementen of bewijzen teneinde deze bewering te staven."

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 9 april 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van de artikelen 2

en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, eerste lid, 2°, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang van het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringbevoegdheid, en de beslissing verzoekende partijen op te leggen het Rijk te verlaten binnen de zeven dagen is alvast een uitoefening van de weigeringbevoegdheid., zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan; Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen; Dat de beslissing inzake verzoekende partij gemotiveerd is, enkel en alleen door verwijzing naar de beslissing van het CGVS dd. 09.03.2017 van niet In overwegingsname van de asielaanvraag van de verzoekende partij en de gelegenheid dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum.

Verder stelt de verwerende partij het volgende :

"Betrokkene beweert tijdens zijn interview bij DVZ medische problemen te hebben.

Hij brengt echter geen concrete elementen of bewijzen teneinde deze bewering te staven";

Deze beslissing dient te worden vernietigd.

Vooreerst dient te worden aangestipt dat verzoekende partij tussen 13.06.17 en 17.07.17 gehospitaliseerd werd in het Brugmann ziekenhuis naar aanleiding van een ingreep aan de heup waarvan sprake was in het eerdere beroep dat voor uw Raad werd voorgelegd.

Dat de verzoekende partij, die alleen leeft, derhalve geen kennis heeft kunnen nemen van de beslissing die per post aangeboden werd tijdens haar hospitalisatie. Dat deze aangetekende zending blijkbaar terug naar de afzender verstuurd werd.

Dat bij haar terugkeer thuis op 17.06.17 verzoekende partij zich bij de gemeente heeft aangeboden, waar haar de beslissing ter kennis gebracht werd.

Dat voor zover de termijn van 30 dagen om het beroep in te stellen zou zijn overschreden, quod non, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich duidelijk in een geval van overmacht heeft bevonden, vermits zij één maand lang gehospitaliseerd werd en derhalve ook niet het ziekenhuis kon verlaten.

Het bevel is gemotiveerd door de loutere verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1 Van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel impliceert dat een bevel 'moet' gegeven worden.

Deze verplichting houdt evenwel niet in dat niet onderzocht dient te worden of verzoeker op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel.

De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk.

Er dient zelfs wanneer een bevel 'moet' afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoeker geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn.

Dat het opgelegde verbod verzoekende partij werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeeld, vermits zij nergens nog bescherming kan inroepen en bijgevolg blootstaat voor een repatriëring naar Jordanië waar zij beweert dat haar leven in gevaar is en waar zij verder medisch niet verder kan worden opgevolgd noch ivm haar heupproblematiek, noch ivm met haar zwakke geestestoestand.

Dat de beslissing van het CGVS naar dewelke het bevel verwijst deze medische problematiek vermeldt zodat de verwerende partij hiervan op de hoogte is of zou moeten zijn.

Thans stelt de beslissing

"Betrokkene beweert tijdens zijn interview bij DVZ medische problemen te hebben.

Hij brengt echter geen concrete elementen of bewijzen teneinde deze bewering te staven";

Dat de beslissing formeel en ook wettelijk, echter geen steun vindt in het interview bij de DVZ, doch wel in de beslissing die getroffen werd door het CGVS;

Dat deze beslissing uitdrukkelijk stelt dat verzoekende partij degekelijk documenten heeft voorgelegd van medische aard :

Cfr "Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, een uittreksel van het burgerregister, het Belgische paspoort van uw vader en een document van het internationale comité van het rode kruis. Verder legt u nog kopieën voor van een bewijs van goed gedrag en zeden en een brief van Fatah betreffende het incident uit 2003 waarbij u gewond raakte. Naast deze documenten legt u nog een talrijke originele en gekopieerde medische documenten voor waaronder voorschriften, ziekenhuisfacturen, medische attesten en verslagen, allen afkomstig van verschillende dokters en ziekenhuizen uit de Westelijke Jordanoever en Jordanië."

Dat de grond van de beslissing, nl dat

"Betrokkene beweert tijdens zijn interview bij DVZ medische problemen te hebben.

Hij brengt echter geen concrete elementen of bewijzen teneinde deze bewering te staven"

Derhalve geen steun vindt in het administratie dossier, waaronder de beslissing van het CGVS waaraan de beslissing uitdrukkelijk verwijst.

Dat tussen de elementen die thans ter beschikking staan van de verwerende partij, tevens dienen te worden weerhouden, de medische elementen die aan het beroep voor uw Raad als stuk drie werden voorgelegd als bijlage aan het verzoekschrift dd. 1.03.2017.

De beslissing dient derhalve te worden vernietigd, vermits verzoekende partij degelijk concrete elementen heeft voorgelegd DIE NAAR EEN MEDISCHE PROBLEMATIEK WIJZEN;

Dat de genomen beslissing deze situatie helemaal niet in overweging neemt;

Dat de verwerende partij in casu niet met de nodige en voldoende zorgvuldigheid handelde en dat de beslissing tevens de motiveringsplicht schendt vermits geen rekening gehouden werd met de specifieke en persoonlijke situatie van verzoekende partij en de elementen die voorgelegd werden;

Verwerende partij beperkt zich te stellen dat geen concrete bewijzen of elementen voorgelegd werden, alsof verzoekende partij niets had voorgelegd en maakt geen inhoudelijke kritiek van deze elementen.,

Dat het recht beschermd door artikel 3 onaantastbaar, ongedeed en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt;

Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

«L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni) ; »

Dat het bevel steunt op een beslissing van het CGVS die genomen werd in uitvoering van artikel 57/6/2 van de wet van 15.12.1980 zodat niet kan worden gesteld dat de problematiek van verzoekende partij ten gronde onderzocht werd;

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en dat de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden;

Dat de getroffen beslissing tevens de zorgvuldigheidplicht schendt;

Dat de beslissing derhalve niet wettig is gemotiveerd en dient te worden vernietigd;"

In een tweede middel voert verzoeker eveneens de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt het volgende in zijn tweede middel:

"Dat artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 het volgende voorziet:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dat uit de louter gestereotypeerde beslissing niet blijkt dat de staatssecretaris de opgesomde criteria in waardering heeft genomen, noch dat de beslissing standpunt inhoudt ten aanzien van het non-refoulement beginsel, zodat in casu niet kan worden vastgesteld dat deze bepaling en beginsel nagekomen werden, zodat niet kan worden gesteld dat, artikel 3 van het EVRM niet zal worden geschonden om een reden die vreemd is aan de asiel criteria, waarvoor enkel het CGVS zich bevoegd verklaart.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Echter blijkt uit de beslissingen van het CGVS naar dewelke de beslissing verwijst, dat de verzoekende partij lijdt aan zware medische problemen en in België behandeld werd, naar aanleiding van oudere niet betwiste feiten die als éénmalig en oud waren beschouwd.

Dit staat in de beslissing naar waar verwezen wordt en waarvan de verwerende partij derhalve moet worden geacht kennis te hebben, letterlijk te lezen.

Dat de beslissing van het CGVS naar dewelke het bevel verwijst deze medische problematiek vermeldt zodat de verwerende partij hiervan op de hoogte is of zou moeten zijn.

Thans stelt de beslissing "

" Betrokkene beweert tijdens zijn interview bij DVZ medische problemen te hebben.

Hij brengt echter geen concrete elementen of bewijzen teneinde deze bewering te staven";

Dat de beslissing formeel en ook wettelijk, echter geen steun vindt in het interview bij de DVZ, doch wel in de beslissing die getroffen werd door het CGVS;

Dat deze beslissing uitdrukkelijk stelt dat verzoekende partij degegelijk documenten heeft voorgelegd van medische aard :

Cfr "Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, een uittreksel van het burgerregister, het Belgische paspoort van uw vader en een document van het internationale comité van het rode kruis. Verder legt u nog kopieën voor van een bewijs van goed gedrag en zeden en een brief van Fatah betreffende het incident uit 2003 waarbij u gewond raakte. Naast deze documenten legt u nog een talrijke originele en gekopieerde medische documenten voor waaronder voorschriften, ziekenhuisfacturen, medische attesten en verslagen, allen afkomstig van verschillende dokters en ziekenhuizen uit de Westelijke Jordanoever en Jordanië."

Dat de grond van de beslissing, nl dat " Betrokkene beweert tijdens zijn interview bij DVZ medische problemen te hebben.

Hij brengt echter geen concrete elementen of bewijzen teneinde deze bewering te staven"

Derhalve geen steun vindt in het administratie dossier, waaronder de beslissing van het CGVS waaraan de beslissing uitdrukkelijk verwijst.

Dat tussen de elementen die thans ter beschikking staan van de verwerende partij, tevens dienen te worden weerhouden, de medische elementen die aan het beroep voor uw Raad als stuk drie werden voorgelegd als bijlage aan het verzoekschrift dd. 1.03.2017.

De beslissing dient derhalve te worden vernietigd, vermits verzoekende partij degelijk concrete elementen heeft voorgelegd DIE NAAR EEN MEDISCHE PROBLEMATIEK WIJZEN;

Dat de genomen beslissing deze situatie helemaal niet in overweging neemt;

Dat de verwerende partij in casu niet met de nodige en voldoende zorgvuldigheid handelde en dat de beslissing tevens de motiveringsplicht schendt vermits geen rekening gehouden werd met de specifieke en persoonlijke situatie van verzoekende partij en de elementen die voorgelegd werden;

Verwerende partij beperkt zich te stellen dat geen concrete bewijzen of elementen voorgelegd werden , alsof verzoekende partij niets had voorgelegd en maakt geen inhoudelijke kritiek van deze elementen.

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.

Dat in casu echter niet betwijfeld wordt dat de verzoekende partij gezondheidsproblemen heeft:

Dat het blijvende handicap van verzoekende partij niet in overweging genomen werd, daar waar dit handicap echter ook een bijkomende, persoonlijke moeilijkheid is om terug te kunnen keren en zich aldaar teurg te gaan verstoppen,

Dat uit de beslissing geenszins blijkt dat met deze omstandigheden op een of andere wijze rekening werd gehouden.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd."

In een derde middel, door verzoeker als "VIERDE MIDDEL" betiteld, voert verzoeker wederom de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om toegang te tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat het nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C- 301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde ongjianHousewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, StoreWBHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoekende partij nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het invoeren van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Moest verzoekende partij gehoord zijn dan had zij kunnen opwerpen dat een terugkeer niet mogelijk is gelet op de persoonlijke problemen die verzoekende partij aldaar heeft moeten ervaren, haar eigen gezondheidstoestand CFR SUPRA en en in het bijzonder omwille van gebrek aan effectieve veiligheid en nodige medische zorgen;

En dat zij als staatloos uiteraard geen reispaspoort kan behalen.”

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een aantal documenten toe betreffende zijn medische situatie: “Protocole opératoire” van het CHU Brugmann van een ingreep op 18 januari 2017 en een OCMW-attest inzake dringende medische hulp van 24 februari 2017 (Verzoekschrift, bijlage 3).

3.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 3 van het IVRK, aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepalingen zou schenden.

3.3. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden de drie door verzoeker aangevoerde middelen hieronder voor het overige gezamenlijk behandeld.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.5. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.7. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.8. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.9. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, doch niet het door verzoeker vermelde 2°, maar 1° uit deze bepaling:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12 bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

In de bestreden beslissing wordt eveneens verwezen naar artikel 75, § 2, van het vreemdelingenbesluit:

“(…)”

§ 2

Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

*De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.
(...)"*

In bovenvermeld artikel wordt verwezen naar artikel 52/3, § 1, van de vreemdelingenwet waarin onder meer het volgende gestipuleerd staat:

"§ 1

*Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.
(...)"*

3.10. Verzoeker betwist nergens de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat er door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag werd genomen en dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Op grond van deze vaststellingen diende de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) af te leveren.

3.11. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

3.12. In zijn middelen wijst verzoeker er in de eerste plaats op dat hij van 13 tot 17 juni 2017 gehospitaliseerd werd in het Brugmann-ziekenhuis omwille van een heupproblematiek waardoor hij geen kennis had kunnen nemen van de bestreden beslissing en hij zich kan beroepen op overmacht indien de termijn van 30 dagen om beroep in te stellen overschreven werd.

3.13. Los van het feit dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aanbrengt van zijn 'recente' hospitalisatie, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing per aangetekend schrijven ter kennis werd gegeven op 15 juni 2017 waardoor het beroep, dat op 18 juli 2017 werd ingediend overeenkomstig de berekeningsmethoden uit artikel 39/57, §2, van de vreemdelingenwet tijdig werd ingediend, zodat er geen probleem rijst inzake ontvankelijkheid van de vordering, en dit middelonderdeel elke grondslag mist.

3.14. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing hem tot een burgerlijke dood zou veroordelen omdat hij geen bescherming kan invoeren en zou worden blootgesteld aan *"een repatriëring naar Jordanië"* waar zijn leven in gevaar zou zijn.

3.15. De Raad merkt op dat er nergens sprake is van een repatriëring naar Jordanië en dat door de commissaris-generaal werd vastgesteld dat verzoeker wel degelijk de bescherming van het UNRWA kan invoeren. In het kader van de beslissing van weigering tot inoverwegingname van de commissaris-generaal van 8 maart 2017, die in het administratief dossier is opgenomen, werd immers het volgende gesteld: *"U had niet aannemelijk gemaakt de Westbank te hebben verlaten om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door UNRWA verleende bijstand te genieten en werd, conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, uitgesloten van de Vluchtelingenstatus. Tevens werd er geoordeeld dat er op de Westbank geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."* Verzoeker heeft geen rechtsmiddelen aangewend tegen deze beslissing zodat de wettigheid van deze beslissing vaststaat.

3.16. Verzoeker stelt in de drie onderscheiden middelen in wezen dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn gezondheidstoestand en dat zijn blijvende handicap niet in overweging werd genomen.

3.17. Uit het administratief dossier blijkt enkel dat verzoeker bij zijn inschrijving als asielzoeker op 7 oktober 2014 met betrekking tot zijn gezondheidstoestand had verklaard bloedcirculatieproblemen te kennen en 5 mislukte operaties te hebben ondergaan voor een gebroken heup. Het administratief dossier bevat voor het overige geen enkel medisch getuigschrift.

3.18. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing wel degelijk wijst op het feit dat verzoeker bij zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij medische problemen had, maar dat hij *“geen concrete elementen of bewijzen”* aanbrengt *“teneinde deze bewering te staven”*.

3.19. In zijn middel verwijst verzoeker naar de stukken die hij bij de commissaris-generaal had neergelegd in het kader van zijn asielaanvraag en naar de stukken die hij als bijlage had gevoegd bij zijn verzoekschrift dat aan de Raad was gericht tegen het (ingetrokken) bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) van 17 maart 2017. Deze stukken maken echter geen deel uit van het administratief dossier. De gemachtigde van de staatssecretaris wordt immers, zoals in de nota met opmerkingen wordt bevestigd, niet automatisch in kennis gesteld van de bijlagen bij een verzoekschrift dat op de Raad wordt ingediend. De Raad stipt aan dat verzoeker nooit om een uitstel van vertrek om medische redenen heeft verzocht, laat staan een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen heeft ingediend. In het administratief dossier kunnen trouwens nergens concrete gegevens worden teruggevonden die betrekking hebben op een (actuele) medische problematiek die een beletsel zouden vormen om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker verwijst in zijn middel weliswaar naar artikel 3 van het EVRM, maar uit de stukken die hij thans als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 3), die betrekking hebben op een operatie die hij aan het begin van 2017 heeft ondergaan, kan niet worden afgeleid dat de huidige afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten thans een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat het ‘medisch dossier’ dat hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt ooit aan de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris werd voorgelegd. De Raad kan hierop geen acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)). Er kan aan de verwerende partij geen onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek worden verweten doordat met bepaalde gegevens geen rekening zou zijn gehouden.

3.20. Het door verzoeker in zijn derde middel geschonden geachte artikel 41 van het Handvest betreft het recht op behoorlijk bestuur. Het tweede lid van deze bepaling luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

(...)

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...).”

3.21. In de eerste plaats merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoeker zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken *“voordat dit besluit wordt genomen”*, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele

omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 49).

3.22. De bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten valt onder de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Bij het nemen van de bestreden beslissing geeft de gemachtigde van de staatssecretaris dus uitvoering aan het Unierecht.

3.23. Uit het administratief dossier kan niet worden opgemaakt dat verzoeker voorafgaand aan de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten hieromtrent zou zijn gehoord. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een verwijderingsmaatregel, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid leidt van het genomen besluit, *in casu* een verwijderingsmaatregel (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de gemachtigde van de staatssecretaris eventueel hadden kunnen doen afzien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

3.24. In zijn middelen, die hoofdzakelijk een theoretische inslag hebben, stelt verzoeker hieromtrent het volgende: *“Moest verzoekende partij gehoord zijn dan had zij kunnen opwerpen dat een terugkeer niet mogelijk is gelet op de persoonlijke problemen die verzoekende partij aldaar heeft moeten ervaren, haar eigen gezondheidstoestand CFR SUPRA en en in het bijzonder omwille van gebrek aan effectieve veiligheid en nodige medische zorgen; En dat zij als staatloos uiteraard geen reispaspoort kan behalen.”*.

3.25. De algemene beweringen van verzoeker over zijn heupproblemen en het beweerd gebrek aan veiligheid en de nodige medische zorgen, kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als omstandigheden die in het kader van het hoorrecht aanleiding zouden kunnen geven tot een andere afloop van de administratieve procedure en dus tot de niet-afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast blijkt uit niets dat verzoeker als staatloze zou zijn erkend, waardoor zijn betoog dat hij geen reispaspoort kan bekomen evenmin kan worden aangemerkt als een element dat, indien hij zou zijn gehoord, aanleiding had kunnen geven tot een andere afloop.

3.26. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van artikel 41 van het Handvest. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 7 of 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- of het evenredigheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De drie aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond aangevoerd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN